

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 5 lipca 2005 r.*

W sprawie T-117/05 R

Andreas Rodenbröker, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy), i 81 pozostałych skarżących, których nazwiska znajdują się w załączniku do niniejszego postanowienia, reprezentowani przez adwokata H. Glatzela,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. van Beeka i B. Schimę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmującej, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. L 387, str. 1),

PREZES SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne i okoliczności faktyczne leżące u podstaw wniosku o zastosowanie środka tymczasowego

- 1 W dniu 21 maja 1992 r. Rada wydała dyrektywę 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7, zwaną dalej „dyrektywą”).
- 2 Zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy, ma ona na celu przyczynienie się do zapewnienia różnorodności biologicznej poprzez ochronę siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory na europejskim terytorium państw członkowskich, do którego stosuje się traktat WE.

- 3 W art. 2 ust. 2 dyrektywy określono, że środki podejmowane zgodnie z nią mają na celu zachowanie lub odtworzenie, we właściwym stanie ochrony, siedlisk przyrodniczych oraz gatunków dzikiej fauny i flory ważnych dla Wspólnoty.
- 4 Zgodnie z szóstym motywem dyrektywy w celu odtworzenia lub zachowania siedlisk przyrodniczych i gatunków objętych zakresem zainteresowania Wspólnoty we właściwym stanie ochrony, konieczne jest wyznaczenie specjalnych obszarów ochrony w celu stworzenia spójnej europejskiej sieci ekologicznej zgodnie z wyznaczonym harmonogramem.
- 5 Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy sieć ta, pod nazwą „Natura 2000”, obejmuje specjalne obszary ochrony oraz obszary specjalnej ochrony sklasyfikowane przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, str. 1).
- 6 W art. 1 lit. l) dyrektywy specjalny obszar ochrony zdefiniowano jako „teren mający znaczenie dla Wspólnoty wyznaczony przez państwa członkowskie w drodze ustawy, decyzji administracyjnej i/lub umowy, na którym są stosowane konieczne środki ochronne w celu zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, siedlisk przyrodniczych i/lub populacji gatunków, dla których teren został wyznaczony”.
- 7 Artykuł 4 dyrektywy ustanawia trój etapową procedurę wyznaczania specjalnych obszarów ochrony. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu każde państwo członkowskie proponuje wykaz terenów, wskazując, które typy siedlisk przyrodniczych z załącznika I i które gatunki z załącznika II są rodzime w odniesieniu do terytorium, na którym tereny się znajdują. Wykaz ten jest przekazywany Komisji w ciągu trzech lat od notyfikacji dyrektywy, wraz z informacją na temat każdego terenu.

- 8 Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy stanowi, że na podstawie kryteriów określonych w załączniku III Komisja, w porozumieniu z każdym państwem członkowskim, opracowuje projekt wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. Komisja przyjmuje wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z procedurą określoną w art. 21 dyrektywy. Na mocy art. 4 ust. 3 dyrektywy wykaz ten sporządza się w ciągu sześciu lat od jej notyfikacji.
- 9 Artykuł 4 ust. 4 stanowi, że po zatwierdzeniu terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 zainteresowane państwa członkowskie możliwie najszybciej, nie później niż w ciągu sześciu lat, wyznaczają ten teren jako specjalny obszar ochrony, ustalając priorytetowe działania w świetle znaczenia tych terenów dla zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, typu siedliska przyrodniczego wymienionego w załączniku I lub gatunku wymienionego w załączniku II, a także do celów spójności Natury 2000 oraz w świetle zagrożenia degradacją lub zniszczeniem, na które narażone są te tereny.
- 10 Artykuł 4 ust. 5 dyrektywy stanowi, że wraz z umieszczeniem terenu w sporządzonym przez Komisję wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty podlega on przepisom jej art. 6 ust. 2, 3 i 4.
- 11 Artykuł 6 dyrektywy stanowi:

„1. Dla specjalnych obszarów ochrony państwa członkowskie tworzą konieczne środki ochronne obejmujące, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków, wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.

2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów niniejszej dyrektywy.

3. Każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na nie w istotny sposób oddziaływać, zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami, podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony. W świetle wniosków wynikających z tej oceny oraz bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 właściwe władze krajowe wyrażają zgodę na ten plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren oraz, w stosownych przypadkach, po uzyskaniu opinii całego społeczeństwa.

4. Jeśli pomimo negatywnej oceny skutków dla danego terenu oraz braku rozwiązań alternatywnych, plan lub przedsięwzięcie musi jednak zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesów mających charakter społeczny lub gospodarczy, państwo członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności Natury 2000. O przyjętych środkach kompensujących państwo członkowskie informuje Komisję.

Jeżeli dany teren obejmuje typ siedliska przyrodniczego i/lub jest zamieszkały przez gatunek o znaczeniu priorytetowym, jedyne względy, na które można się powołać, to względy odnoszące się do zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa publicznego, korzystnych skutków o podstawowym znaczeniu dla środowiska lub, po wyrażeniu opinii przez Komisję, innych powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego”.

- 12 Artykuł 7 dyrektywy przewiduje, że „od daty wykonania [transpozycji]” dyrektywy obowiązki wynikające z jej art. 6 ust. 2, 3 i 4 zastępują wszelkie obowiązki wynikające z art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy 79/409.

- 13 Teren DE4118401 Vogelschutzgebiet Senne mit Teutoburger Wald stanowi obszar chroniony na podstawie dyrektywy 79/409.
- 14 Decyzja Komisji 2004/813/WE z dnia 7 grudnia 2004 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz terenów atlantyckiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. L 387, str. 1, zwana dalej „sporną decyzją”) została wydana na podstawie art. 4 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy. Wykaz ten obejmuje następujące tereny:

- DE4117301 Sennebäche;

- DE4117302 Holter Wald;

- DE4118301 Senne mit Stapelager Senne.

Postępowanie i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 marca 2005 r. Andreas Rodenbröker i 81 pozostałych skarżących, których nazwiska znajdują się w załączniku do niniejszego postanowienia, wnieśli na podstawie art. 230 akapit czwarty WE skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

- 16 Osobnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 marca 2005 r. skarżący zwrócili się, na podstawie art. 104 regulaminu Sądu oraz art. 242 WE i 243 WE, z niniejszym wnioskiem o zastosowanie środka tymczasowego.
- 17 We wniosku skarżący podzieleni są na sześć grup:
- Andreas Rodenbröker, Bernhard Bröckling, Johannes Bröckling, Hedwig Bröckling, Josef Flüter, Karl-Heinz Fritze, Heinz Göke, Alwine Griffiths, Dieter Johannesmeier, Reinhard Jostwerner, Meinolf Kirchhoff, Ursula Klausfehring, Gerhard Korsmeier, Raimund Korsmeier, Mike Leuschner, Jürgen Linse, Martin Steffens, Hartwig Pollmeier, Anton Rampsel, Irene Rampsel, Franz-Josef Regenhard, Johannes Relard, Karl-Heinz Relard, Hubert Rodehutscond i Heinz Schlotmann (zwani dalej „zamieszkującymi nad Haustenbach”);
 - Norbert Altemeyer, Beate Beckamn, Gerhard Benteler, Rainer Benteler, Carl-Stefan Biermeier, Josef Biermeier, Manfred Block, Ludwig Brinkmann, Karl-Heinz Deppe, Friedhelm Dirks, Siegfried Engels, Wilhelm Ennekens, Johannes Evers, Elke Furlkröger, Reinhard Furlmeier, Andreas Gutsche, Franz Hachmann, Heinz Meermeier, Barbera Meermeier, Heike Meuser, Ferdinand Brock, Maria Brock, Monika Plasshenrich, Heinrich Plasshenrich, Manfred Jürgenliemke, Ludwig Teichmann, Ute Teichmann, Senne Großwild Safari-Land GmbH, Renate Henning, Udo Henning, Karl-Heinz Kleinemeier, Hubert Sander i Elisabeth Kipshagen (zwani dalej „zamieszkującymi nad Furlbach”);
 - Meinolf Benteler, Richard Berens, Hans-Josef Joachim, Inge Jostameling, Rudolf Jürgenliemke, Edmund Jürgenliemke, Kunigunde Jürgenliemke, Franz-Josef Kipshagen, Heidrun Kreyer, Werner Lienen, Ulrich Wend, Monika Winter, Christiane Füchtmeier i Frank Röllke (zwani dalej „zamieszkującymi nad Wehr-Wapelbach”);

- Gabriele Berenbrinker, Josef Delker, Josef Dresselhaus, Norbert Hunke, Heribert Rodenbecken-Schnieder i Josef Ewers (zwani dalej „zamieszkującymi nad Rodenbach, Roden- i Wapelbach oraz Nördliche Moosheide”);

- Gemeinde Hövelhof (zwana dalej „gminą”);

- Bussemas & Pollmeier GmbH & CO. KG, Reinhard Goldkuhle i Meinolf Maasjost (zwani dalej „mieszkańcami Holter Wald”).

18 We wniosku o zastosowanie środka tymczasowego skarżący żądają nakazania Komisji:

- po pierwsze, zawieszenia, do chwili rozstrzygnięcia sporu głównego, wykonania spornej decyzji w zakresie klasyfikacji terenów DE4117301 Sennebäche, DE4118301 Senne mit Stapelager Senne, DE4118401 Vogelschutzgebiet Senne mit Teutoburger Wald i DE4117302 Holter Wald (zwanym „spornymi terenami”);

- po drugie, poinformowania Republiki Federalnej Niemiec o zawieszeniu wykonania spornej decyzji w zakresie spornych terenów;

- po trzecie, zapłaty kosztów postępowania.

- 19 W uwagach pisemnych złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 13 kwietnia 2005 r. Komisja żąda w istocie oddalenia wniosku jako bezzasadnego oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 20 W dniu 21 kwietnia 2005 r. skarżący z własnej inicjatywy zostali w sekretariacie Sądu uwagi odnośnie uwag Komisji.
- 21 Decyzją prezesa Sądu z dnia 21 kwietnia 2005 r. dodatkowe uwagi skarżących zostały załączone do akt sprawy, a Komisja wezwana do przedstawienia nowych uwag odnośnie uwag skarżących w terminie do 29 kwietnia 2005 r.
- 22 W dniu 27 kwietnia 2005 r. Komisja poinformowała prezesa, że nie ma uwag odnośnie do uwag dodatkowych przedstawionych przez skarżących.

Co do prawa

- 23 Zgodnie z postanowieniami art. 242 WE i 243 WE w związku z art. 225 ust. 1 WE Sąd Pierwszej Instancji może, jeśli uzna, że okoliczności tego wymagają, zarządzić zawieszenie zaskarżonego aktu lub niezbędne środki tymczasowe.
- 24 Artykuł 104 § 2 regulaminu stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środków tymczasowych należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia

konieczność zastosowania środka. Wymogi te mają charakter łączny, co oznacza, że wniosek o zastosowanie środków tymczasowych należy oddalić, jeżeli jeden z nich nie został spełniony [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. str. I-4971, pkt 30].

- 25 Biorąc pod uwagę akta sprawy, sędzia rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego uznaje, że sprawa została wyjaśniona w stopniu wystarczającym do rozstrzygnięcia w przedmiocie tego wniosku, bez konieczności uprzedniego wysłuchania wyjaśnień ustnych stron.

Argumenty stron

W przedmiocie dopuszczalności

- 26 Skarżący twierdzą, po pierwsze, że ich wniosek o zawieszenie wykonania aktu spełnia wszystkie warunki określone w art. 104 § 2 regulaminu, a po drugie, że skarga w postępowaniu głównym jest dopuszczalna. W tej drugiej kwestii skarżący wskazują, że sporna decyzja dotyczy bezpośrednio i indywidualnie ich prawa własności i że nie można jej uznać za akt przygotowawczy. Ich zdaniem ogłoszenie spornej decyzji wskazuje, przeciwnie, na to, że Komisja chciała jej nadać moc obowiązującą.
- 27 W odniesieniu do bezpośrednich skutków spornej decyzji skarżący podnoszą argument, że przedmiotowe przepisy nie pozostawiają żadnego marginesu swobodnego uznania w ich stosowaniu. Ich moc prawna wynika automatycznie i wyłącznie z prawa wspólnotowego. Zdaniem skarżących automatyzm ten ma w sposób oczywisty źródło w samej dyrektywie, a także w przepisach krajowych ustanowionych w celu jej transpozycji, nie różniących się co do istoty od przepisów dyrektywy.

- 28 Skutki prawne art. 4 ust. 5 dyrektywy, a w szczególności zakaz pogarszania stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków ustanowiony w art. 6 ust. 2 dyrektywy oraz obowiązek dokonywania oceny wpływu wszelkich planów lub przedsięwzięć na dany teren, wynikający z art. 6 ust. 3 dyrektywy, mają już bowiem bezpośrednie zastosowanie do gruntów należących do skarżących. Muszą oni, zgodnie z tym przepisem, dokonywać odpowiedniej oceny skutków planów i przedsięwzięć dotyczących tych gruntów, w celu wykluczenia istotnych niekorzystnych skutków. W razie niemożności wykluczenia takich skutków, zobowiązani są do podjęcia kroków kompensujących na podstawie art. 6 ust. 4 dyrektywy.
- 29 Co więcej, skarżący utrzymują, że art. 6 dyrektywy nie ogranicza zakresu zastosowania zakazu pogarszania stanu siedlisk przyrodniczych ani obowiązku dokonania odpowiedniej oceny skutków planów i przedsięwzięć do nieruchomości leżących w obrębie specjalnych stref ochrony i stref ochrony specjalnej, lecz dotyczy także ochrony terenów sąsiadujących z tymi strefami. W związku z tym nieruchomości należące do skarżących są w całości objęte przepisami dyrektywy.
- 30 Skarżący podają tutaj przykład M. Jürgenliemke, zamieszkującego nad Furlbach. Skarżący ten otrzymał od właściwych władz krajowych pozwolenie na budowę na swojej nieruchomości, położonej około 85 metrów na południe od jednego ze spornych terenów, budynku mieszkalnego, zgodnie z którym zakazane jest jakiegokolwiek działanie mogące spowodować zniszczenie, uszkodzenie, trwałe zakłócenie funkcjonowania lub zmianę albo pogorszenie stanu chronionego terenu.
- 31 Skarżący zwracają wreszcie uwagę, że art. 6 znajduje zastosowanie bez odróżnienia praw rzeczowych, jak prawo własności, od uprawnień umownych, np. wynikających z umowy najmu. Skarżący podkreślają, że sporna decyzja dotyczy w takim samym stopniu najemców, jak właścicieli.

- 32 Jeśli chodzi o warunek, by decyzja dotyczyła skarżących indywidualnie, jest on ich zdaniem spełniony. Sporne tereny wyróżniają się bowiem ich zdaniem spośród terenów objętych sporną decyzją, gdyż jako jedyne nie spełniają kryteriów określonych w dyrektywie. Zdaniem skarżących decyzja dotyczy indywidualnie nie tylko właścicieli, ale także najemców, gminy i mieszkańców Holter Wald.
- 33 W odpowiedzi Komisja utrzymuje, że wniosek należy uznać za niedopuszczalny, gdyż po pierwsze nie spełnia on warunków określonych w art. 104 § 2 regulaminu, a po drugie skarga o stwierdzenie nieważności spornej decyzji, na której wniosek ten się opiera, jest w sposób oczywisty niedopuszczalna. Decyzja ta nie dotyczy bowiem ani bezpośrednio, ani indywidualnie żadnego ze skarżących z wyjątkiem gminy.
- 34 Komisja zwraca uwagę, w odniesieniu do warunków określonych w art. 104 regulaminu, że skarżący nie wykazali, w jaki sposób dotyczy ich zaskarżona część decyzji. Tego rodzaju brak związku przyczynowego we wniosku o zastosowanie środka tymczasowego nie pozwala w opinii Komisji na uznanie istnienia po stronie skarżących legitymacji procesowej. Stanowi to zdaniem Komisji naruszenie warunków dopuszczalności określonych w art. 104 regulaminu.
- 35 Komisja utrzymuje, że skarga wniesiona przez tych skarżących, którzy powołują się na skutki prawne decyzji dla terenu DE4118401 wydaje się niedopuszczalna, gdyż teren ten nie został wymieniony w załączniku do spornej decyzji.
- 36 Ponadto Komisja zwraca uwagę, że skarga nie pozwala rozróżnić osób zamieszkujących nad Haustenbach, których sporna decyzja ma dotyczyć bezpośrednio z racji położenia ich nieruchomości w obrębie terenu DE4118301, wymienionego w tej

decyzji, od tych, których miałyby ona dotyczyć bezpośrednio z racji położenia ich nieruchomości w obrębie terenu DE4118401, nieobjętego tą decyzją. W związku z tym Komisja stwierdza, że nie da się wskazać wstępnie, które z osób zamieszkujących nad Haustenbach mają legitymację procesową w postępowaniu głównym.

- 37 Zgodnie z art. 7 dyrektywy obowiązki wynikające z jej art. 6 ust. 2, 3 i 4 mają zastosowanie poczynając od daty transpozycji dyrektywy albo od daty klasyfikacji lub uznania przez państwo członkowskie na mocy dyrektywy 79/409/EWG, jeżeli ta ostatnia data jest późniejsza. Zdaniem Komisji sporna decyzja nie powoduje skutków prawnych dla skarżących. Stąd jej zdaniem dokonywana przez skarżących interpretacja, zgodnie z którą dyrektywa znajduje zastosowanie do terenu DE4118401 od dnia przyjęcia listy wspólnotowej, jest błędna.
- 38 W odniesieniu do legitymacji procesowej skarżących Komisja prezentuje po pierwsze pogląd, że z wyjątkiem gminy nie mają oni w sposób oczywisty charakteru podmiotów, których sprawa dotyczy bezpośrednio.
- 39 Komisja podkreśla, że trzeba odróżnić kwestię bezpośredniej stosowalności przedmiotowych przepisów od tego, czy dotyczą one bezpośrednio podmiotów indywidualnych. W niniejszym przypadku przepisy dyrektywy łącznie ze sporną decyzją ustanawiają bezpośrednio zobowiązanie do działania władz krajowych.
- 40 Komisja dodaje, że rozstrzygającym kryterium w tej kwestii jest istnienie, lub brak, marginesu swobodnego uznania władz krajowych, tylko bowiem przy jego braku można uznać, że przepisy dyrektywy dotyczą bezpośrednio podmiotów indywidualnych.

- 41 Komisja utrzymuje w tym względzie, że art. 6 ust. 2 dyrektywy nakłada obowiązek przeciwdziałania pogorszeniu stanu siedlisk i niepokojenia gatunków. Artykuł 6 ust. 3 i 4 dyrektywy ustanawia procedurę dopuszczenia planów i przedsięwzięć mogących oddziaływać na teren. W obu przypadkach chodzi o zobowiązania nałożone na państwa członkowskie, a nie na podmioty indywidualne.
- 42 Po pierwsze, art. 6 ust. 2 dyrektywy zobowiązuje państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich działań w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile może to mieć znaczenie ze względu na cele dyrektywy.
- 43 Zdaniem Komisji przepis ten pozostawia państwom członkowskim margines swobodnego uznania co najmniej w dwóch sprawach. Po pierwsze co do tego, w jakim przypadku niepokojenie gatunków może mieć znaczenie ze względu na cele dyrektywy, a po drugie w kwestii rodzaju działań, które będą odpowiednie w celu uniknięcia pogorszenia stanu siedlisk lub niepokojenia gatunków. Komisja zwraca uwagę, że dopóki państwo członkowskie nie podejmie decyzji korzystając z przysługującej mu swobody oceny, dopóty nie można stwierdzić, czy i w jaki sposób zastosowanie przepisów dyrektywy może mieć wpływ na sytuację prawną skarżących.
- 44 Po drugie Komisja przypomina, że warunek, by akt dotyczył skarżących indywidualnie, wymaga udowodnienia przez każdego z nich, że ze względu na jego sytuację dyrektywa dotyczy go w taki właśnie sposób.
- 45 Tymczasem zdaniem Komisji dowodu takiego brak.

- 46 Komisja kwestionuje w tym względzie argument mówiący, że sprawa dotyczy najemców w takim samym stopniu jak właścicieli. Zwraca ona uwagę, że argumenty skarżących są lakoniczne oraz nie odnoszą się do tego, czy sprawa dotyczy najemców. Stąd zdaniem Komisji nie da się wstępnie określić, których ze skarżących sprawa dotyczy indywidualnie.

W przedmiocie pilnego charakteru

- 47 Zdaniem skarżących poniosą oni poważną i nieodwracalną szkodę, jeżeli wykonanie spornej decyzji nie zostanie zawieszono.
- 48 Po pierwsze, sporna decyzja narusza zdaniem skarżących ich prawo własności, gdyż nie będą oni mogli swobodnie korzystać ze swoich gruntów. Skarżący uznają, że ze względu na obecną sytuację gospodarczą wszelkie naruszenie ich swobody w korzystaniu z gruntów, czy to bezpośrednio poprzez zakaz pogarszania stanu siedlisk ustanowiony w art. 6 ust. 2 dyrektywy, czy poprzez ograniczenia w eksploatacji, może zmusić ich do zaprzestania prowadzenia gospodarstw rolnych, leśnych i rybackich oraz małych zakładów przemysłowych, gdyż przestaną one być rentowne. Może to spowodować zanik tego rodzaju działalności i utratę miejsc pracy.
- 49 Po drugie, sporna decyzja narusza ich zdaniem kompetencje gminy w zakresie zagospodarowania przestrzennego, chronione normami niemieckiego prawa konstytucyjnego.

- 50 Po trzecie, skarżący utrzymują, że zawieszenie wykonania spornej decyzji jest niezbędne w celu umożliwienia im dostarczenia w ramach dalszego postępowania dowodów na to, że chronione gatunki fauny i flory nie występują obecnie na spornych terenach.
- 51 Komisja ze swej strony uznaje, że dwa pierwsze argumenty skarżących sformułowane zostały w sposób ogólnikowy, hipotetyczny i niejasny oraz nie zostały poparte dowodami.
- 52 W odniesieniu do trzeciego i ostatniego argumentu skarżących Komisja stwierdza, że skarżący mają możliwość dostarczyć wspomniane dowody w postępowaniu głównym, a w argumentacji swojej nie wykazali spełnienia wymogu pilnego charakteru.

Ocena sędziego rozpatrującego wniosek

Wstępne uwagi w przedmiocie dopuszczalności

- 53 Należy przede wszystkim przypomnieć, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, warunki ustanowione w art. 104 § 2 regulaminu wymagają, by zasadnicze okoliczności faktyczne i prawne, na których opiera się wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, zostały opisane w sposób spójny i zrozumiały w samym tekście tego wniosku (postanowienia prezesa Sądu z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie T-306/01 R Aden i in. przeciwko Radzie, Rec. str. II-2387, pkt 52 i z dnia 10 listopada 2004 r. w sprawie T-303/04 R European Dynamics przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3889, pkt 63 i 64).

- 54 W niniejszym przypadku stwierdzić trzeba, że jak słusznie podkreśla Komisja, wniosek zawiera mało elementów pozwalających rozpatrującemu go sędziemu ocenić, czy uprawdopodobniono konieczność zastosowania wnioskowanego środka. Tym niemniej wniosek, mimo swego niejasnego i nieczytelnego charakteru, zawiera szereg tez i argumentów mających na celu wykazanie, że warunki *fumus boni iuris* oraz pilności zostały spełnione, co pozwoliło Komisji przedstawić uwagi, a sędziemu rozpatrującemu ten wniosek pozwała dokonać rozstrzygnięcia. W związku z tym nie można uznać wniosku za niedopuszczalny ze względu na niedopełnienie warunków zawartych w art. 104 § 2 regulaminu.

W przedmiocie dopuszczalności skargi w postępowaniu głównym

- 55 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dopuszczalność skargi co do istoty nie powinna być w zasadzie przedmiotem badania w ramach postępowania w sprawie środka tymczasowego, gdyż groziłoby to przesądzeniem rozstrzygnięcia w sprawie głównej. Jednakże w sytuacji gdy, jak w niniejszym przypadku, podniesiony został zarzut oczywistej niedopuszczalności skargi, na której opiera się wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, konieczne może się okazać ustalenie istnienia okoliczności uprawdopodobniających dopuszczalność tej skargi (postanowienia prezesa Sądu z dnia 15 lutego 2000 r. w sprawie T-1/00 R *Hözl* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-251, pkt 21 i z dnia 8 sierpnia 2002 r. w sprawie T-155/02 R *VVG International* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-3239, pkt 18).

- 56 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na decyzje, których jest adresatem oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie”. O ile zaś art. 230 akapit czwarty WE nie rozstrzyga wprost kwestii dopuszczalności skarg podmiotów indywidualnych o stwierdzenie nieważności dyrektywy, o tyle z orzecznictwa wynika jednak, że sama ta okoliczność nie wystarcza do stwierdzenia niedopuszczalności tego rodzaju skarg (wyrok Sądu z dnia 17 czerwca 1998 r. w sprawie T-135/96 *UEAPME* przeciwko Radzie,

Rec. str. II-2335, pkt 63 i postanowienie Sądu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie T-223/01 Japan Tobacco i JT International przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-3259, pkt 28).

- 57 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt ma charakter generalny, jeżeli znajduje zastosowanie do sytuacji określonych w sposób obiektywny i jeżeli jego skutki prawne dotyczą kategorii osób określonych ogólnie i abstrakcyjnie (wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1996 r. w sprawie T-482/93 Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-609, pkt 55 i postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie T-113/99 Galileo i Galileo International przeciwko Radzie, Rec. str. II-4141, pkt 45).
- 58 Nie można jednakże wykluczyć, że przepis, który ze swej natury i istoty ma charakter generalny, może dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie osoby fizycznej lub prawnej (wyroki Trybunału z dnia 18 maja 1994 r. w sprawie C-309/89 Codorniu przeciwko Radzie, Rec. str. I-1853, pkt 19 i z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie C-451/98 Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, Rec. str. I-8949, pkt 46).
- 59 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że warunek, iż przepis musi dotyczyć osoby fizycznej lub prawnej bezpośrednio, wymaga, by zaskarżony akt wspólnotowy wywoływał bezpośrednie skutki na sytuację prawną tego podmiotu i nie pozostawiał żadnej uznaniowości swoim adresatom, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i wynikać musi z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich (zob. wyrok Trybunału z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, Rec. str. I-2309, pkt 43 i powołane tam orzecznictwo oraz postanowienie Sądu z dnia 15 marca 2004 r. w sprawie T-139/02 Institouto N. Avgerinopoulou i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-875, pkt 62 i powołane tam orzecznictwo).
- 60 W odniesieniu do istnienia indywidualnego interesu należy podkreślić, że akt o charakterze generalnym, jak dyrektywa, może dotyczyć osób fizycznych lub

prawnych tylko pod warunkiem, że dotyczy ich z uwagi na pewne właściwe im cechy lub szczególne okoliczności odróżniające je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizujące je w podobny sposób jak adresatów decyzji (wyrok Trybunału z dnia 16 maja 1991 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. str. I-2501, pkt 16, ww. w pkt 58 wyroki w sprawie Codorniu przeciwko Radzie, pkt 20 i Antillean Rice Mills przeciwko Radzie, pkt 49 oraz wyrok Trybunału z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores przeciwko Radzie, Rec. str. I-6677, pkt 36).

- 61 Ponadto w przypadku skargi wniesionej przez wielu skarżących, jest ona dopuszczalna, jeżeli jeden z nich ma legitymację procesową. W takiej sytuacji nie ma potrzeby badać legitymacji procesowej pozostałych skarżących (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 24 marca 1993 r. w sprawie C-313/90 CIRFS i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-1125, pkt 30 i 31).
- 62 W niniejszej sprawie należy zbadać oddzielnie sytuację skarżących zamieszkujących nad Haustenbach, Furlbach, Wehr-Wapelbach, Rodenbach, Roden- i Wapelbach, Nördliche Moosheide oraz mieszkańców Holter Wald (zwanym dalej „mieszkańcami”) z jednej strony, a sytuację gminy z drugiej strony.
- 63 Po pierwsze, z uwagi na argumenty stron istnieje poważna wątpliwość co do tego, czy sporna decyzja może dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie mieszkańców. Zgodnie z orzecznictwem powołanym w pkt 59 powyżej, to na mieszkańcach ciąży bowiem obowiązek wykazania, że sporna decyzja dotyczy ich bezpośrednio. Nie wydaje się jednak, by z akt sprawy wynikało, że dyrektywa, na podstawie której wydano sporną decyzję, nie pozostawiała żadnego marginesu swobodnego uznania organom niemieckim zobowiązanym do stosowania przepisów krajowych, za pomocą których dokonano jej transpozycji.
- 64 Następnie w doniesieniu do gminy wiadomo, że sporna decyzja dotyczy jej bezpośrednio.

- 65 Stąd jeżeli gmina byłaby w stanie wykazać, że sporna decyzja dotyczy jej z racji szczególnej sytuacji faktycznej, która odróżnia ją od każdej innej osoby, skarga byłaby dopuszczalna.
- 66 Jednakże gmina nie podała żadnych okoliczności w celu wykazania, że sporna decyzja dotyczy jej ze względów szczególnych w stosunku do pozostałych skarżących i w sposób, który charakteryzuje ją w stopniu wystarczającym do uznania, że dotyczy jej indywidualnie.
- 67 W odniesieniu do argumentów podniesionych w tej kwestii we wniosku i dotyczących bez różnicy wszystkich skarżących należy stwierdzić po pierwsze, że okoliczność, iż sporne tereny są rzekomo jedynymi z wymienionych w spornej decyzji, które nie spełniają kryteriów ustanowionych w dyrektywie, nie wydaje się wystarczająca, by uznać tę decyzję za dotyczącą indywidualnie gminy.
- 68 Po drugie trzeba zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem interes ogólny, jaki osoba prawna tego rodzaju jak gmina, jako jednostka kompetentna w zakresie spraw gospodarczych na swoim terytorium, może mieć w uzyskaniu rezultatu korzystnego z punktu widzenia rozwoju gospodarczego tego terytorium, nie wystarcza sam z siebie do uznania, że akt dotyczy tej osoby w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE (wyrok Trybunału z dnia 10 kwietnia 2003 r. w sprawie C-142/00 Komisja przeciwko Nederlandse Antillen, Rec. str. I-3483, pkt 69).
- 69 Stąd w związku z argumentami stron podniesionym w tej fazie postępowania istnieje poważna wątpliwość co do tego, czy sporna decyzja dotyczy gminy indywidualnie.

- 70 Sędzia rozpatrujący wniosek nie uznaje za konieczne, w okolicznościach niniejszej sprawy, dalszego badania prawdopodobieństwa dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności. Skarżący nie wykazali bowiem w każdym razie pilnego charakteru zastosowania środka tymczasowego.

W przedmiocie pilnego charakteru

- 71 Przypomnieć trzeba, że pilny charakter wniosku o zastosowanie środka tymczasowego należy oceniać w odniesieniu do niezbędności wydania orzeczenia tymczasowego w celu zapobieżenia poważnej i nieodwracalnej szkodie, jaką ponieść może strona wnosząca o zastosowanie tego środka (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 6 lutego 1986 r. w sprawie 310/85 R Deufil przeciwko Komisji, Rec. str. 537, pkt 15 i postanowienie prezesa Sądu z dnia 30 czerwca 1999 r. w sprawie T-13/99 R Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, Rec. str. II-1961, pkt 134). Na niej też spoczywa ciężar udowodnienia, że nie może oczekiwać na zakończenie postępowania głównego nie ponosząc tego rodzaju szkody (postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 maja 1991 r. w sprawie C-356/90 R Belgia przeciwko Komisji, Rec. str. I-2423, pkt 23 i postanowienie prezesa Sądu z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie T-151/01 R Duales System Deutschland przeciwko Komisji, Rec. str. II-3295, pkt 187).
- 72 Wprawdzie ustalenie w ramach postępowania w sprawie środka tymczasowego, że istnieje niebezpieczeństwo wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody, nie wymaga wykazania, że szkoda nastąpi z całą pewnością, lecz wystarczy, że jest ona w wystarczającym stopniu prawdopodobna, jednakże skarżący pozostają zobowiązani udowodnić okoliczności, na jakich opiera się niebezpieczeństwo zaistnienia poważnej i nieodwracalnej szkody, by umożliwić sędziemu rozpatrującemu wniosek ocenę prawdopodobieństwa tego niebezpieczeństwa [zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 29 czerwca 1993 r. w sprawie C-280/93 R Niemcy przeciwko Radzie, Rec. p. I-3667, pkt 34 i postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie C-335/99 P(R) HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. str. I-8705, pkt 67].

- 73 W niniejszej sprawie należy przede wszystkim odróżnić szkodę rzekomo wyrządzoną mieszkańcom, którzy zdaniem skarżących znajdują się w zakresie zastosowania dyrektywy na mocy spornej decyzji, od szkody rzekomo wyrządzonej gminie.
- 74 Co się tyczy naruszenia swobody wykonywania przez mieszkańców, czy to jako właścicieli, czy najemców, prawa do korzystania z nieruchomości, chodzi tu o niebezpieczeństwo nieokreślone i hipotetyczne. Wniosek nie dostarcza na to żadnego dowodu, ani nie wyjaśnia, na czym to niebezpieczeństwo polega. Co więcej, zarzucane naruszenie nie stanowi zagrożenia obecnie istniejącego, lecz zagrożenie przyszłe, niepewne i zależne od przypadku.
- 75 Ponieważ argument skarżących oparty na rzekomym zagrożeniu, jakie sporna decyzja niesie dla miejsc pracy, można zrozumieć w ten sposób, że ewentualna szkoda wystąpiłaby po stronie innych osób niż skarżący, należy stwierdzić, że tego rodzaju szkody nie mogą oni w sposób zasadny podnosić, gdyż przyczyną pilności może być tylko szkoda poniesiona osobiście przez wnioskodawcę (ww. w pkt 71 postanowienie w sprawie Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, pkt 136).
- 76 Ponieważ argument oparty na naruszeniu praw mieszkańców, w tym utracie przez nich pracy, można zrozumieć w ten sposób, że podnoszona szkoda ma charakter majątkowy, wystarczy przypomnieć, że z wyjątkiem sytuacji wyjątkowych szkody tego rodzaju nie można uznać za nieodwracalną ani nawet za trudno odwracalną, gdyż może ona zostać naprawiona w drodze późniejszego odszkodowania pieniężnego (zob. ww. w pkt 71 postanowienie w sprawie Pfizer Animal Health przeciwko Radzie, pkt 137 i powołane tam orzecznictwo). Skarżący nie wskazali zaś żadnej okoliczności uzasadniającej wyjątkowy charakter ich sytuacji.

- 77 Jeśli chodzi o rzekome naruszenie kompetencji gminy w zakresie zagospodarowania przestrzennego, jej zarzuty mają charakter hipotetyczny. Dotyczą one, jak gmina sama podkreśla, przyszłych projektów zagospodarowania. Ponadto we wniosku zawarto jedynie ogólne wyjaśnienia w przedmiocie tych projektów. Nie dostarczono żadnego konkretnego dowodu i nie wyjaśniono, dlaczego powoływana szkoda miałaby być poważna i co więcej, nieodwracalna. Twierdzenia te nie wykazują istnienia w chwili obecnej niebezpieczeństwa powstania szkody, lecz niebezpieczeństwo przyszłe, niepewne i zależne od przypadku.
- 78 W odniesieniu do trzeciego argumentu skarżących, dotyczącego możliwości dostarczenia dowodów na brak chronionych gatunków fauny i flory na spornych terenach, Komisja słusznie utrzymuje, że argument ten nie uzasadnia istnienia niebezpieczeństwa powstania poważnej i nieodwracalnej szkody.
- 79 W związku z powyższym należy uznać, że argumenty skarżących, mające, jak wyżej stwierdzono, charakter ogólny, niepewny i hipotetyczny, a nie poparte dowodami, nie pozwalają ustalić w stopniu wymaganym przez prawo, że w braku wnioskowanego środka tymczasowego skarżący poniosą poważną i nieodwracalną szkodę.
- 80 W związku z tym skarżący nie wykazali spełnienia warunku pilnego charakteru. Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego należy zatem oddalić bez konieczności badania, czy spełnione zostały pozostałe warunki jego zastosowania.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia:

- 1) **Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 5 lipca 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

B. Vesterdorf

ZAŁĄCZNIK

Bernhard Bröckling, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Johannes Bröckling, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Hedwig Bröckling, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy)

Josef Flüter, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Karl-Heinz Fritze, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Heinz Göke, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Alwine Griffiths, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Dieter Johannesmeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Reinhard Jostwerner, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Meinolf Kirchhoff, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Ursula Klausfehring, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Gerhard Korsmeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Raimund Korsmeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Mike Leuschner, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Jürgen Linse, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Martin Steffens, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Hartwig Pollmeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Anton Rampsel, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Irene Rampsel, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Franz-Josef Regenhard, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Johannes Relard, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Karl-Heinz Relard, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Hubert Rodehutsord, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Heinz Schlotmann, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Norbert Altemeyer, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Beate Beckmann, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Gerhard Benteler, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Rainer Benteler, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Carl-Stefan Biermeier, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Josef Biermeier, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Manfred Block, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Ludwig Brinkmann, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Karl-Heinz Deppe, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Friedhelm Dirks, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Siegfried Engelns, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Wilhelm Ennekens, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Johannes Evers, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Elke Furlkröger, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Reinhard Furlmeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Andreas Gutsche, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Franz Hachmann, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Heinz Meermeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Barbera Meermeier, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Heike Meuser, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Ferdinand Brock, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Maria Brock, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Monika Plasshenrich, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Heinrich Plasshenrich, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Manfred Jürgenliemke, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Ludwig Teichmann, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Ute Teichmann, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Senne Großwild Safari-Land GmbH, z siedzibą w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Renate Henning, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Udo Henning, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Karl-Heinz Kleinemeier, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Hubert Sander, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Elisabeth Kipshagen, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Meinolf Benteler, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Richard Berens, zamieszkały w Hövelhof (Niemcy),

Hans-Josef Joachim, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Inge Jostameling, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Rudolf Jürgenliemke, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Edmund Jürgenliemke, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Kunigunde Jürgenliemke, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Franz-Josef Kipshagen, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Heidrun Kreyer, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Werner Lienen, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Ulrich Wend, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Monika Winter, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Christiane Füchtemeier, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Frank Röllke, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Gabriele Berenbrinker, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Josef Delker, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Josef Dresselhaus, zamieszkały w Verl (Niemcy),

Norbert Hunke, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Heribert Rodenbecken-Schnieder, zamieszkały w Verl (Niemcy),

Josef Ewers, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Gemeinde Hövelhof, z siedzibą w Hövelhof (Niemcy),

Bussemas & Pollmeier GmbH & CO. KG, z siedzibą w Verl (Niemcy),

Reinhard Goldkuhle, zamieszkały w Schloß Holte Stukenbrock (Niemcy),

Meinolf Maasjost, zamieszkały w Verl (Niemcy).